

# Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

679

Hely

Idő

"1931"

Személy

Szerző:

Cím:

*Hát pipametsző van a fővárosban, de már nem készítenek pipát*

Forrás:

*Nj. Újsz. 8.*



(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Közp. nyomt.

## HÁT PIPAMETSZŐ VAN A FŐVÁROSBAN, DE MÁR NEM KÉSZITENEK PIPÁT, MERT NEM ÉRDEMES

A budapesti tájtékpipakészítők szakosztálya ülésen foglalkozott B. Ö. kartársuk sérelmével. Az illető pipakészítőt a bíróság jogerősen kétszáz pengő pénzbüntetésre ítélte el, mert tuldrágán árusította a pipaszopókat. A pipaszopóka pedig, mint a Kuria az ítéletében eldöntötte, „közszükségleti cikk”. Elhatároztuk, hogy felkeressük a pesti pipásboltokat. Cserkészutunk elején a Deák-téri pipásboltba nyitunk be. Nagyon régi üzlet, hiszen küszöbje is alaposan el van koptatva. Künn a kirakattban félméteres, háromnegyed méteres hosszú pipák, művészi faragásu tájték kupakkal.

— Hát bizony elég régi az üzlet, — felelik benn az érdeklődésünkre — száztizenhét éves. Az első pipásboltok közé tartozik a fővárosban, de ma már nem csinálunk pipát. Nem érdemes. Nem igen veszik.

— Régi vásárlóink? — folytatják tovább kérdésünkre, — oh, hiszen sokat lehetne közülük felsorolni. Erről külön lehetne nagy cikket írni. Meg a magyar pipagyártás történetéről is. Régebben bizony igen híres volt a magyar gyártásu pipa. Attól nem kapott nikotinmérgezést a gazdája, mint manapság...

Betekintünk egy Károly-köruti pipametszőhöz. A mester némi indulattal válaszol a kérdésünkre:

— Ne is tessék kérdezni, éppen én vagyok az, akit megbüntettek.

Nemcsakára azonban leküzdj méltatlankodását és diskurálni kezdünk.

— A budapesti tájtékpipakészítők szakosztálya még fennáll, — mondja — de csak ha-

an vagyunk összesen. Bevettünk magunk mellé két esztergályost is és így nyolcra növekedett a szakosztálybeliek száma. De hát pipametsző mégis csak hat van közülünk. 1921-ben még tizenhárman voltunk. Azonban hiába. Senkinek sem kell ma a pipa — jegyzi meg némi rezignációval.

— Negyven évvel ezelőtt azok voltak a szép idők — elmélkedik tovább. — Ugy a Millennium idején. Akkor volt vagy harminc-negyven pipametszőüzlet a fővárosban, de kellett is, mert vásároltak.

— Én nem csinállok, — jegyzi meg, amikor a pipagyártás technikájáról érdeklődöm nála. — Tetszik tudni, a pipakészítéshez legalább három ember kell. De ha én fölveszek magam mellé két segédet, akkor tünkre megyek.

Szaval közben láthatóan végigsimogatja tekintetével a gyönyörű, hosszú tájtékpipákat, amelyek körülbelül nyolcvan-száz pengő értéket képviselnek. Na de van a fiókban egy két pengős kemény meggyfaszáru pipa is.

Bundás fiatalember lép be a boltba.

— Pipát kérek, — mondja — angol fapipát. Az egyiket kiválasztja, kifizet érte egy pengő ötvenet.

— Hát tetszik látni, — szól távozás után meglehetősen szomorúsággal a mester — mindezeket veszik, a kurta angol pipákat. Pedig ezek nem is jök az egészségre, mert az ember a nikotint mind a tüdejére szívja. Hej, azok a régi „kiszivott” pipák...

Lemondó közlegyintéssel bucsuzik tőlem. Hej, régi kedélyes „pipatoriumok”, hova lettek? S mi történik ezekkel a gyönyörű, hosszú tájtékpipákkal? Kinek kellene ezek majd harminc-negyven év múlva, amikor talán csak a Jókai-regények fognak emlékez-

tetni rájuk. Annyi minden szép és idős dolog után ők is a „füstbe mennek...”